

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Vanemennesker

Citation: Michaëlis, Sophus: "Vanemennesker", i Michaëlis, Sophus: *Vanemennesker*, Jacob H. Mansas Forlag, 1892, s. 99. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_02-shoot-idm140033056199248/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Vanemennesker

Saa stod da Titus igen foran sit lille Bord. Han lagde sin indpakkede Frokost og Radisebundet i Skuffen, skiftede sin Frakke med en Jakke af Farve som Bogstøv og lod sit Blik glide ned i det vældige Bibliotek.

Det var som en uhyre Skakt med Galerier og Stiger og Trapper, og Visdommens Erts lyste som bleggyldne Aarer ned langs Vægge og Gange — det var de lange Rækker af forgyldte Bogrygge. Ad de høje rundbuede Vinduer faldt et koldt ensfarvet Lys. I hele Rummet herskede en kølig og klam Atmosfære med en underlig muggen Lugt af gammelt Papir og gammelt Læder. Og han befandt sig atter hjælpeløst fortabt i denne uhyre Visdomsbrønd, hvor selv Rotter og Mus fandt Opholdet trist, — som i en aaben Begravelse med uendelige Rækker af Urner med døde Mænds Tanker, — som i skumle Katakomber, der endnu havde Plads for de kommende Aarhundreders Urner. At gaa hen langs disse Bogrækker var at læse lutter Gravskrifter; paa hver Foliant stod den Dødes Navn og Titlen paa hans Gerning.

Og Titus begyndte at trave op og ned i Gangene og entre op og ned ad Stigerne. De tykke, tunge Bind var som kolde Lig; der strømmede fra dem en umættelig Kulde, som sugede al Varmen ud af hans Hænder og Favn, og han

tænkte, hvor mærkeligt, at disse Bøger aldrig — end ikke i den hede Sommertid — blev varmere at føle paa.

Og inde i Læsestuen, der var hvidtet som et Ligkapel, sad Videnskabsforskerne lig gridske Aadselsfugle og hungrede umætteligt efter Kundskab. De slog op og læste og konfererede og gennembladede, — slog ned paa dét, de kunde bruge, og excerperede. Dag for Dag sad de der inde paa de samme Pladser og skrev af og lagde i Bunke. Deres hele Videnskabsdyrkelse bestod i en Art aandelig Tyggen Drøv paa andres Forskninger; det gjaldt om at fordøje saa mange Bøger som muligt og saa gylpe op det samme paa en anden Maade, møjsommeligt flikke Værket sammen af Lapper fra andres Bøger, — men naturligvis: Forskeraanden var deres egen, deres Genialitet saa' Tingene i et nyt og bedre Lys, og Resultaterne nedlagdes i et nyt og mere tidsvarende Værk, der blev indbundet i smukke, holdbare Bind og stillet hen til behagelig Fordøjelse for de Drøvtyggere, der vilde komme og skrive nye Værker ud af de gamle.

Titus fik et Øjeblik en egen Sympati med hin Amru, der lod det alexandrinske Bibliotek gaa op i Luer. Han syntes næsten, han forstod hans Bevæggrund. Om nu hele den Videnskabskatakombe lagdes i Flamme med alle de døde Mænds